Poezii

Stefan Petică

Amurgul are astazi luciri ca de matasa

Amurgul are astazi luciri ca de matasa

Pe care lunecara mâni albe de princese,

Si-n faldurile cari pe-albastre culmi se lasa

Scânteie pietre scumpe din stofe vechi si-alese.

Ci mândra de durerea-i în purpura de seara,

Cetatea arde facle pe turlele-nnegrite

Pe cari vechi coroane de slava seculara

Topeau de aur raze în zile fericite.

Pe surele frontoane a vechilor palate

Un vis de razvratire a pus o-nfiorare,

Iar florile-n gradina stând pale si uitate

Se plâng în invocarea lucirilor de soare.

Cântari voievodale sunara-n amurgire

Cu glas de altadata umplând singuratatea,

Si-n notele lor grave de-adânca tânguire

Colinele ascultara cum moare-ncet cetatea.

Si turlele parura ca brate desperate

Întinse-n framântare spre cerul azuriu;

Stravechea frumusete murea pe înserate

Si sufletul cetatei se plânse-ntr-un târziu.

Ah, cântul razvratirei în seara somptuoasa

Si turlele-naltate spre cerul cel senin

Când pacea cade lina din falduri de matasa

Si limpede ca roua pe albe flori de crin!

Apune soarele pe dealuri

Apune soarele pe dealuri

În slava purpurei de sânge

Si rasunând adânc din valuri

Doineste-un glas si parc-ar plânge;

De simti o calda adiere

Trecând pe fruntea ta curata

Ca si o soapta care piere

Sub bolta serei înstelata,

Sa stii ca-i ruga mea senina,

Ca visul noptilor de vara,

Ce se înalta-n umbra lina

În ceasul jertfelor de seara.

De vezi plutind pe blonda raza

O umbra alba visatoare

Si crezi ca-i îngerul de paza

Cu aripi lungi ocrotitoare,

Sa nu te-nseli, caci visu-mi trece

În zborul sau primavaratec,

Si-i tot asa de alb si rece,

Când se înalta singuratec.

Spre marea bolta luminoasa.

Facând durerea mai amara

Si amintirea mai duioasa

În ceasul jertfelor de seara.

Si daca roua clara cade

Frumosii ochi adânci de-i scalda.

Când treci sub vechile arcade

În parfumata noapte calda,

Nu-i roua rozelor în floare

Cazuta-n noptile cu luna,

Nici plânsul dulce de izvoare,

Ci e iubirea mea nebuna,

Caci lacrimi mari si tainuite

Ca roua limpede si rara

Coboara-ncet si linistite

În ceasul jertfelor de seara.

Când Vioarele Tăcură

Vioarele tăcură. O, nota cea din urmă

Ce plânge răsleţită pe strunele-nvechite,

Şi-n noaptea solitară, o, cântul ce se curmă

Pe visurile stinse din suflete-ostenite.

Arcuşurile albe în noaptea solitară

Stătură: triste paseri cu aripile întinse,

Păreau c-aşteaptă semne, şi strunele vibrară,

Ah, strunele, ce tremur de viaţă le cuprinse!

Şi degetele fine, în umbră sclipitoare

Păreau ca nişte clape de fildeş, ridicate

Pe flaute de aur în seri de evocare

A imnurilor triste din templele uitate.

Murise însă cântul de veche voluptate,

Şi triste şi stinghere vioarele părură

În noaptea-ntunecată de grea singurătate

Fecioare-mpovărate de-a viselor tortură.

Cântecul Toamnei

Serbare sgomotoasă

Ca-n bâlci. Decor banal;

O boltă luminoasă

Scăldată-n aur pal.

Pe culmea azurie

Chiar soarele de-aramă

Se pare-o jucărie

De proastă melodramă.

Mulţimea îmbătată

De pulbere şi soare

Întoarce-nfierbântată

Un danţ nebun pe care

Îl farmecă orgia

Din surle, din ţimbale,

Din nai şi măestria

Din cornuri triumfale;

O muzică ciudată

Ce-nalţă orgolioasă

Spre bolta-nflăcărată

Prostia glorioasă.

Mulţimea se aprinde

Şi râde, strigă, -njură.

Paiaţa se desprinde

Din gloată. O figură

Ciudată: meseria

I-a pus pe buze-un rânjet

Pe care sărăcia

Mereu îl schimbă-n scâncet.

În ochi îi arde para

Durerei care creşte.

Ar plânge; dar ocara

Mulţimei ‘l-ngrozeşte

Ce, crudă, îmbuibată

Vrea glume, joc, plăcere.

Paiaţa întristată

Priveşte cu durere.

O lacrimă îi pică

Încet şi el tresare

Şi mândru îşi ridică

Privirea sfidătoare

Spre cer iar a sa minte

Orgoliul străbate;

El trece înainte

Cu braţe încleştate.

Zâmbind din înălţime,

Decât robit durerei,

Să ceară la mulţime

Pomana-nduioşării.

Fecioara în Alb

Apune soarele pe dealuri

În slava purpurei de sânge

Şi răsunând adânc din valuri

Doineşte-un glas şi parc-ar plânge;

De simţi o caldă adiere

Trecând pe fruntea ta curată

Ca şi o şoaptă care piere

Sub bolta serei înstelată,

Să ştii că-i ruga mea senină,

Ca visul nopţilor de vară,

Ce se înalţă-n umbra lină

În ceasul jertfelor de seară.

De vezi plutind pe blonda rază

O umbră albă visătoare

Şi crezi că-i îngerul de pază

Cu aripi lungi ocrotitoare,

Să nu te-nşeli, căci visu-mi trece

În zborul său primăvăratec,

Şi-i tot aşa de alb şi rece,

Când se înalţă singuratec.

Spre marea boltă luminoasă.

Făcând durerea mai amară

Şi amintirea mai duioasă

În ceasul jertfelor de seară.

Şi dacă roua clară cade

Frumoşii ochi adânci de-i scaldă.

Când treci sub vechile arcade

În parfumata noapte caldă,

Nu-i roua rozelor în floare

Căzută-n nopţile cu lună,

Nici plânsul dulce de izvoare,

Ci e iubirea mea nebună,

Căci lacrimi mari şi tăinuite

Ca roua limpede şi rară

Coboară-ncet şi liniştite

În ceasul jertfelor de seară.

La Poalele Crangului (poem in proza)

Pe iarbă verde, cu capul în mâni, pe gânduri. Visez. Dinaintea mea un cosaş

zbârnâie un cântec monoton şi un toporaş galben întinde petalele lui lacome de sărutări spre mine.

E lumină în aer, lumină multă şi toate celea sclipesc, desfăşoară o bogăţie orbitoare de culori.

Soarele trimite raze fierbinţi cari-ţi amintesc momente de profundă senzualitate...

Ridic capul.

Un nor cenuşiu s-a înfipt în albastrul clasic, adânc al cerului, precum se înfige un cuget rău într-o inimă nevinovată.

Sunt fericit. Senzaţii dulci mă năvălesc şi pare că mă doboară, atât sunt de multe şi atât sunt de intense.

Sufeltul meu zboară lin spre Dumnezeu, marele Pan, care pe toate le cuprinde şi pe toate le simte.

De pe mugurii plini de sevă se desprind sărutări sub îmbrăţişarea caldă a razelor de soare, şi sărutările zboară prin văzduhul clar şi trezesc în minte-mi icoane de dragosti apuse.

Iubirea veche, mare, puternică reînvie în sufletul meu pribeag. În noaptea accea, ah, cât n-am simţit eu în noaptea aceea!

Sunt fiorii omorâtor de dulci ai iubirii senzuale – iubirea mea era senzuală – e remuşcarea neagră, dureroasă – iubirea mea fusese criminală – e lupta între ideal şi întrupare – iubirea mea fusese un trist episod din goana după ideal.

Şi la poalele crângului, sub razele fiebinţi ale soarelui primăverii, renasc sărutările fierbinţi şi înfiorate din noaptea aceea, senzaţiile omorâtor de dulci, privirile lungi şi galeşe ale iubitei.

Şi visez, visez la poale de crâng.

Miniaturi – Furtuna

Furtuna! Tu-mi intanzi o mana mica,

Ti-e teama si te ghemui langa mine

Sfioasa ca un pui de randunica,

Si ploaia, rapaind grabita, vine.

Ti-e parul ud si fata toata uda,

Alergi cu mana calda-n mana mea.

Miroase campu-a grau si-a iarba cruda,

Si tremuri si esti alba ca o stea.

Moartea Visurilor

Paunii verzi plecara în noaptea solitara

Cu strigate de jale ca nota care trece

Plângând sub ceruri triste; iar sus în turnul rece Trei lacrimi umezira pe coarde de ghitara.

Si palidele trupuri de roze s-adunara

Pe marginea-n ruina încet sa se aplece

Murind ca niste albe columbe-n noaptea rece.

O, visele, poema de vise-n noaptea clara!

Si noaptea cea muiata în aurul de luna

Parea apoteoza fantastica si vaga

Cazând pe frunti de ceara în taina lor nebuna.

Poeme dulci de vise, poeme de petale,

Ce mor în tremurarea din mintea-ne pribeaga!

Departe trec paunii cu strigate de jale.

O Ceată–ntunecată S-a Oprit

O ceată–ntunecată s-a oprit

Tăcută şi răsleaţă la răscruce;

Atât de grea îi cade-n asfinţit

Tortura de-a nu şti-ncotro s-apuce.

Cât fuse ziua clară s-a-mbuibat

Cu cântece şi joc în loc de pâine

Şi beată de plăcere a uitat

De grija zilei groaznice de mâine.

Dar seara se coboară răcoroasă

Şi-amurgul sărbătoarei e amar

Ca drojdia cea neagră ce o lasă

Năspritul must pe fundul de pahar.

Cu trândavi ochi priveşte spre apus

Mirată că nu poate să-l priceapă;

O rugă pare c-ar avea de spus

Dar nu ştie măcar nici cum să-nceapă

Ci stă îngrămădită ca o turmă

Şi tremură de taina ce-o-nfioară

Cu moartea zilei blonde care curmă

Şi jocul şi cântarea de vioară.

Şi tristă de pierduta fericire

Tăcută stă cu fruntea încruntată

Chemând ceva din stinsa strălucire

S-aprindă facle-n noaptea-ntunecată.

Paunii verzi plecara in noaptea solitara

Paunii verzi plecara în noaptea solitara

Cu strigate de jale ca nota care trece

Plângând sub ceruri triste; iar sus în turnul rece Trei lacrimi umezira pe coarde de ghitara.

Poeme dulci de vise, poeme de petale,

Ce mor în tremurarea din mintea-ne pribeaga!

Departe trec paunii cu strigate de jale.

Se Stinse Alba Lampă, Căzând Pe Piatra Tare

Se stinse alba lampă, căzând pe piatra tare

Cu geamăt lung şi jalnic de suflet chinuit,

Şi umbra fu ca plumbul în turnul urgisit,

Iar corbii s-adunară, strigând în depărtare.

Ha, corbii s-adunară strigând în depărtare,

Căci pradă lor gătirăm din trupul prihănit

Ce sta întins şi rece în turnul părăsit:

Şi mortul era visul suprem de aşteptare.

Şi noi omorâtorii stam palizi şi tăcuţi,

Privind cu ochii turburi în noapte, aiuriţi.

Ah, nopţile din suflet ce triste şi amare-s!

Simţirăm plini de groază o mână nevăzută

Stând gata ca să scrie în noaptea grea şi mută, Cu slove arzătoare sinistrul: Teckel, Phares.

Serbare sgomotoasa

Serbare sgomotoasa

Ca-n bâlci. Decor banal;

O bolta luminoasa

Scaldata-n aur pal.

Pe culmea azurie

Chiar soarele de-arama

Se pare-o jucarie

De proasta melodrama.

Multimea îmbatata

De pulbere si soare

Întoarce-nfierbântata

Un dant nebun pe care

Îl farmeca orgia

Din surle, din timbale,

Din nai si maestria

Din cornuri triumfale;

O muzica ciudata

Ce-nalta orgolioasa

Spre bolta-nflacarata

Prostia glorioasa.

Multimea se aprinde

Si râde, striga, -njura.

Paiata se desprinde

Din gloata. O figura

Ciudata: meseria

I-a pus pe buze-un rânjet

Pe care saracia

Mereu îl schimba-n scâncet.

În ochi îi arde para

Durerei care creste.

Ar plânge; dar ocara

Multimei ‘l-ngrozeste

Ce, cruda, îmbuibata

Vrea glume, joc, placere.

Paiata întristata

Priveste cu durere.

O lacrima îi pica

Încet si el tresare

Si mândru îsi ridica

Privirea sfidatoare

Spre cer iar a sa minte

Orgoliul strabate;

El trece înainte

Cu brate înclestate.

Zâmbind din înaltime,

Decât robit durerei,

Sa ceara la multime

Pomana-nduiosarei.

Serenade Demonice

O ceată–ntunecată s-a oprit

Tăcută şi răsleaţă la răscruce;

Atât de grea îi cade-n asfinţit

Tortura de-a nu şti-ncotro s-apuce.

Cât fuse ziua clară s-a-mbuibat

Cu cântece şi joc în loc de pâine

Şi beată de plăcere a uitat

De grija zilei groaznice de mâine.

Dar seara se coboară răcoroasă

Şi-amurgul sărbătoarei e amar

Ca drojdia cea neagră ce o lasă

Năspritul must pe fundul de pahar.

Cu trândavi ochi priveşte spre apus

Mirată că nu poate să-l priceapă;

O rugă pare c-ar avea de spus

Dar nu ştie măcar nici cum să-nceapă

Ci stă îngrămădită ca o turmă

Şi tremură de taina ce-o-nfioară

Cu moartea zilei blonde care curmă

Şi jocul şi cântarea de vioară.

Şi tristă de pierduta fericire

Tăcută stă cu fruntea încruntată

Chemând ceva din stinsa strălucire

S-aprindă facle-n noaptea-ntunecată.

Si flautul magic vorbi

Si flautul magic vorbi; tremurata

O nota stângace salta peste clape

Ca vocile stinse în murmur de ape

Si-ncet simfonia cazu întristata.

Plutea o durere ca-n tainele sfinte

Pe sala cea veche si-n flacari aprinse

Murea ziua alba pe stofele-ntinse

Iar flautul magic plângea înainte.

Manunchiuri albastre de mici viorele

Lasara parfumuri subtile si clare

În preajma: o dulce si calda-ntristare,

Si nota usoara lovea în perdele.

Ea sta glorioasa ca-n razele sfinte

Si iata! În vraja de note usoare

Iubeam pe frumoasa etern visatoare;

Iar flautul magic plângea înainte.